

Czwartek, 22 maja 2008 r.

5. nalega, by Komisja i państwa członkowskie ponownie podjęły prace legislacyjne mające na celu przyjęcie instrumentu legislacyjnego, który wdroży art. 9 Konwencji w Unii Europejskiej, ponieważ ten ostatni pozostający filar nie został jeszcze w pełni przeniesiony do prawa wspólnotowego; z zadowoleniem przyjmuje plany Komisji zorganizowania w czerwcu 2008 r. konferencji w sprawie dostępu do wymiaru sprawiedliwości w celu nadania dalszego impulsu pracom legislacyjnym we Wspólnocie;
6. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzmocnienia synergii i więzi z innymi odpowiednimi organizacjami i konwencjami międzynarodowymi, w szczególności Protokołem z Kartageny o bezpieczeństwie biologicznym; uważa jednak, że Konwencja z Aarhus jest właściwym forum do dyskusji nad horyzontalnymi zasadami dostępu społeczeństwa do informacji, jego udziału i dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska;
7. wzywa Komisję, aby dała władzom publicznym państw członkowskich dobry przykład rygorystycznym wdrożeniem Konwencji z Aarhus;
8. nalega, by kraje, które jeszcze tego nie uczyniły ratyfikowały Konwencję z Aarhus i Protokół w sprawie rejestrów uwalniania i transferu zanieczyszczeń oraz zachęcały inne kraje spoza Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych do przystąpienia do Konwencji;
9. wyraża przekonanie, że posłowie do Parlamentu Europejskiego, którzy wchodzi w skład delegacji WE mają do odegrania zasadniczą rolę i oczekuje w związku z tym, że będą oni mieli dostęp do posiedzeń koordynacyjnych UE bez prawa do zabierania głosu w Rydze;
10. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz sekretariatowi Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych z prośbą o rozpowszechnienie go wśród stron umawiających się spoza UE.

Dalsze działania związane z deklaracją paryską z 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy

P6_TA(2008)0237

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie dalszych działań związanych z deklaracją paryską z 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy (2008/2048(INI))

(2009/C 279 E/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 177 Traktatu WE,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego zatytułowany „Wspólnotowy kodeks postępowania w sprawie podziału pracy w polityce rozwoju” (COM(2007)0072),
- uwzględniając rezolucję w sprawie pomocy UE na rzecz handlu z dnia 23 maja 2007 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję „Szersza współpraca, lepsza współpraca: pakiet 2006 w sprawie skuteczności pomocy UE” z dnia 28 września 2006 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Udzielanie pomocy przez UE więcej, lepiej i szybciej” (COM(2006)0087),
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego zatytułowany „Wzmocnienie oddziaływania europejskiego: wspólne ramy opracowywania krajowych dokumentów strategicznych i wspólnego wieloletniego programowania” (COM(2006)0088),

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 291.

⁽²⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 373.

Czwartek, 22 maja 2008 r.

- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego zatytułowany „Finansowanie na rzecz rozwoju i skuteczności pomocy — wyzwania w zakresie intensyfikacji pomocy UE 2006-2010” (COM(2006)0085),
  - uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego zatytułowany „Przyspieszenie tempa realizacji Milenijnych Celów Rozwoju — finansowanie rozwoju i efektywność pomocy” (COM(2005)0133),
  - uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego zatytułowany „Spójność polityki na rzecz rozwoju — Przyspieszanie postępu w osiągnięciu Milenijnych Celów Rozwoju” (COM(2005)0134),
  - uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego zatytułowany „Konsensus z Monterrey w praktyce: wkład Unii Europejskiej” (COM(2004)0150),
  - uwzględniając Wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus europejski” (konsensus europejski w sprawie rozwoju), podpisane w dniu 20 grudnia 2005 r. ⁽¹⁾,
  - uwzględniając deklarację rzymską w sprawie harmonizacji przyjętą na forum wysokiego szczebla w sprawie harmonizacji w dniu 25 lutego 2003 r. w Rzymie oraz deklarację w sprawie skuteczności pomocy (deklarację paryską), przyjętą na forum wysokiego szczebla w sprawie harmonizacji i dostosowania na rzecz skuteczności pomocy w dniu 2 marca 2005 r. w Paryżu (paryskie forum wysokiego szczebla),
  - uwzględniając rezolucję A/RES/55/2 Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) w sprawie deklaracji milenijnej ONZ,
  - uwzględniając konsensus z Monterrey przyjęty podczas międzynarodowej konferencji ONZ w sprawie finansowania rozwoju w dniach 21-22 marca 2002 r.,
  - uwzględniając główne wnioski i zalecenia Komitetu ds. Pomocy na rzecz Rozwoju (DAC) Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) w ramach wzajemnej oceny Wspólnoty Europejskiej w 2007 r.,
  - uwzględniając główne wnioski analizy zatytułowanej: „Jak skuteczna jest pomoc UE w terenie”, dokonanego w 2007 r. na zlecenie Komisji Rozwoju,
  - uwzględniając sprawozdanie w sprawie milenijnych celów rozwoju ONZ z 2007 r.,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A6-0171/2008),
- A. mając na uwadze, że obecne zainteresowanie skutecznością pomocy zaowocowało wnioskiem, iż pomoc na rzecz rozwoju jest niewystarczająco skuteczna z powodu niedostatecznej koordynacji między donatorami oraz z powodu istnienia zbyt dużej liczby projektów i programów opartych na różnych procedurach,
- B. mając na uwadze, że ta sytuacja niewystarczającej skuteczności powoduje słabe zaangażowanie, mniejszą skuteczność programów i obciążenie krajów rozwijających się wymaganiami donatorów, podział na tzw. „ulubieńców” donatorów i „osieroconych” przez donatorów oraz zaniechanie kluczowych sektorów, takich jak zdrowie, edukacja i programy wspierające równość płci,

(¹) Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

Czwartek, 22 maja 2008 r.

- C. mając na uwadze, że UE przekazuje ponad połowę całej pomocy publicznej na rzecz rozwoju (ODA) na świecie, że ma możliwość stać się najskuteczniejszym donatorem i że powinna w związku z tym pełnić rolę lidera na scenie międzynarodowej, aby wspierać reformy konieczne do zwiększenia skuteczności pomocy,
- D. mając na uwadze, że nadrzędnym celem pomocy UE na rzecz rozwoju jest likwidacja ubóstwa w warunkach nowej struktury pomocowej, mającej na celu realizację Milenijnych Celów Rozwoju (MCR),
- E. mając na uwadze, że rozwój gospodarczy, rozwój społeczny i ochrona środowiska naturalnego są wzajemnie od siebie zależne i idą w parze ze zrównoważonym rozwojem, w ramach którego wpisują się nasze wysiłki na rzecz poprawy jakości życia nas wszystkich, jak przewiduje ust. 36 deklaracji pekińskiej, przyjętej na czwartej światowej konferencji na temat kobiet w Pekinie w dniu 15 września 1995 r.,
- F. mając na uwadze, że ochrona środowiska naturalnego plasuje się wysoko w randze priorytetów UE, a w konsekwencji, że Komisja powinna uwzględnić ten cel we wszystkich rodzajach polityk, jakie prowadzi wobec krajów rozwijających się,
- G. mając na uwadze, że Komisja chce być pomysłodawcą programu skuteczności pomocy i w związku z tym ma dwa ściśle związane ze sobą cele: (i) realizację deklaracji paryskiej i poprawę jakości własnych programów pomocowych oraz (ii) wspieranie państw członkowskich w realizacji deklaracji paryskiej i poprawie skuteczności udzielanej przez nie pomocy,
- H. mając na uwadze, że ostatnie dane OECD wykazują, że ogólnie pomoc UE w 2007 r. znacznie się zmniejszyła,
- I. mając na uwadze, że zobowiązania UE dotyczące udzielania większej ilości lepszej pomocy powinny obejmować zwiększenie jej pomocy do 0,56 % ODA / dochodu narodowego brutto (DNB) do 2010 r., rozwój nowych, bardziej przewidywalnych i mniej niestabilnych mechanizmów pomocy oraz promowanie lepszej koordynacji i wzajemnego uzupełniania się dzięki dążeniu do wspólnego wieloletniego programowania opartego na planach i systemach krajów partnerskich, dalsze odchodzenie od pomocy związanej i ułatwianie pomocy oraz reformę pomocy technicznej w celu reagowania na priorytety krajowe, mając na uwadze, że pomiędzy 2006 r. i 2007 r. procent DNB UE przeznaczony na ODA zmniejszył się po raz pierwszy od 2000 r., spadając z 0,41 % do 0,38 %, i że UE powinna w związku z tym podwoić swe wysiłki, aby osiągnąć ustalony w zakresie MCR cel, aby w 2015 r. poświęcać 0,7 % dochodu narodowego brutto UE na ODA,
- J. mając na uwadze, że art. 180 Traktatu WE, wzmocniony przez art. 188 D dodany traktatem lizbońskim, wymaga, aby polityka Unii i polityka państw członkowskich w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju uzupełniały się i wzmacniały wzajemnie, zobowiązując państwa członkowskie i Unię do dążenia do lepszej koordynacji między donatorami oraz lepszego podziału pracy, który przyczyni się do większej skuteczności pomocy;
- K. mając na uwadze, że istnieje ryzyko, iż ambitne cele konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju, w tym pozostałe cele polityczne jak migracja i handel, mogą odwrócić uwagę od rozwoju i podważyć konsensus osiągnięty w sprawie międzynarodowego programu likwidacji ubóstwa wskutek braku spójności między różnymi strategiami politycznymi UE, i przypominając w tym względzie ust. 35 konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju, zgodnie z którym „ważne jest, by polityki nie dotyczące wspierania rozwoju towarzyszyły staraniom krajów rozwijających się w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju”,
- L. mając na uwadze, że drenaż mózgow doprowadził do krytycznego niedoboru personelu medycznego oraz innych wykwalifikowanych pracowników w krajach rozwijających się, co z kolei często uniemożliwia niesienie pomocy w terenie,
- M. mając na uwadze, że system pomocy jest coraz bardziej złożony i charakteryzuje się niekontrolowanym rozwojem kanałów pomocy, rozbiciem przepływów pomocy, coraz częstszym rezerwowaniem środków pomocowych, a wschodzące gospodarki stają się coraz bardziej wpływowymi podmiotami we współpracy z krajami rozwijającymi się, co prowadzi do rozbicia pomocy i ząbienia się działalności donatorów na szczeblu globalnym, krajowym lub sektorowym,

Czwartek, 22 maja 2008 r.

- N. mając na uwadze, że w nadchodzących latach jednym z wyzwań instytucjonalnych będzie jak najlepszy sposób oswojenia 12 nowych członków UE z ich rolą wschodzących donatorów, ponieważ część z tych donatorów ma trudności z dostosowaniem się do standardowych wytycznych współpracy na rzecz rozwoju w systemie pomocy promowanym przez Komitet ds. Pomocy na rzecz Rozwoju OECD,
- O. mając na uwadze, że ta sytuacja może stanowić przeszkodę w skutecznym udzielaniu pomocy,
- P. mając na uwadze, że obecny system przyznawania pomocy zbyt często nie spełnia oczekiwań, ponieważ przydział pomocy dla wielu biednych krajów i na rozwiązywanie ważnych problemów, takich jak zdrowie, edukacja, spójność społeczna i równość płci, jest niewielki,
- Q. mając na uwadze, że zgodnie z wyżej wspomnianym kodeksem postępowania w sprawie podziału pracy w polityce rozwoju UE jest zobowiązana do uporania się z problemem krajów i sektorów „osieroconych” lub zaniedbanych, począwszy od rozważenia przydziału pomocy dla krajów niestabilnych,
- R. mając na uwadze, że Parlament, przy pomocy mechanizmu kontroli instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju (DCI), ustanowionego rozporządzeniem (WE) nr 1905/2006 ⁽¹⁾ (rozporządzenie DCI), oraz poszczególne państwa członkowskie wyraziły zaniepokojenie, że zasadniczy cel polegający na likwidacji ubóstwa nie zawsze znajduje odzwierciedlenie w pomocy udzielanej w terenie,
- S. mając na uwadze, że duża liczba analiz wykazała, iż skuteczne rozliczanie wykorzystania pomocy przy udziale obywateli stanowi jeden z głównych wskaźników skuteczności pomocy, ale pomoc nadal cierpi z powodu braku przejrzystości i otwartości, mając na uwadze, że ten brak przejrzystości utrudnia dostęp do informacji rządów, władzom lokalnym i społeczeństwu obywatelskiemu w krajach będących beneficjentami i stanowi w ten sposób poważną przeszkodę dla lepszego dostosowania pomocy,
- T. mając na uwadze, że środki pomocowe są często wydatkowane zgodnie z własnymi priorytetami i harmonogramami donatorów, bez podejmowania wystarczających starań w celu respektowania i stosowania się do krajowych priorytetów w dziedzinie planowania i rozwoju lub ram czasowych krajowego budżetowania, co bardzo utrudnia odbiorcom przygotowanie skutecznego budżetu lub planowanie z wyprzedzeniem oraz utrudnia parlamentom, społeczeństwu obywatelskiemu i pozostałym podmiotom monitorowanie przepływów i skuteczność pomocy,
- U. mając na uwadze, że wykorzystanie systemów krajowych stanowi kluczowy element skuteczności pomocy i jest uważane za ważny czynnik zwiększenia zaangażowania krajów partnerskich w planowanie i realizację polityki; mając w związku z tym na uwadze, że wykorzystanie systemów krajowych ma umocnić krajowe strategie rozwoju i podstawy ich wdrażania przez kraje partnerskie,
- V. mając na uwadze, że zgodnie z niedawną analizą monitorowania deklaracji paryskiej przez OECD brak pomocy technicznej odpowiadającej zapotrzebowaniu stanowi ważny problem dla rządów krajów rozwijających się, ponieważ duża część pomocy technicznej jest nadal wiązana i nadmiernie kosztowna, a często jest nieskuteczna, jeśli chodzi o budowanie lokalnych zdolności określonych w art. 31 rozporządzenia DCI,
- W. mając na uwadze, że parlamenty krajowe odgrywają zasadniczą rolę w podnoszeniu świadomości i domaganiu się reformy struktury pomocy, tj. poprzez debatę i zatwierdzanie ram rozwoju i budżetu, przydział środków na sektory związane z ubóstwem, propagowanie podziału pracy oraz rozliczanie rządów z realizacji deklaracji paryskiej,
- X. mając na uwadze, że władze lokalne są głównym podmiotem polityki w zakresie rozwoju, którego nie da się pominąć, ponieważ ich wiedza specjalistyczna i znajomość potrzeb lokalnych umożliwia im zaspokajanie na co dzień oczekiwań społeczeństwa i wypełnienie luki, która oddziela społeczeństwo od państwa,
- Y. mając na uwadze, że społeczeństwo obywatelskie pełni zasadniczą rolę, zarówno jako partner dialogu politycznego na temat skuteczności pomocy oraz ustalania priorytetów, jak i „stróż” w zakresie monitorowania wydatków rządowych,

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju i współpracy gospodarczej (Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41).

Czwartek, 22 maja 2008 r.

- Z. mając na uwadze, że instrument współpracy na rzecz rozwoju przewiduje, że co najwyżej 15 % tematycznej linii kredytowej przyznanej na rzecz podmiotów niepaństwowych i władz lokalnych zostanie przypisanych tym władzom, i że tej pozytywnej zmianie, zmierzającej do poprawy skuteczności pomocy, powinno towarzyszyć odwoływanie się w większym stopniu przez państwa członkowskie do zdecentralizowanej współpracy,
- AA. mając na uwadze, że UE musi zadbać, aby program skuteczności pomocy ustalony na trzecim forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy, które odbędzie się w Akrze we wrześniu 2008 r., koncentrował się na zmniejszeniu ubóstwa, a w długofalowej perspektywie — na jego likwidacji,
- AB. mając na uwadze, że zarówno poprawa jakości, jak i wzrost ilości pomocy są bardzo istotne dla osiągnięcia MCR oraz że skuteczność pomocy nie może być pretekstem do niewywiązywania się z zobowiązań, jakie państwa członkowskie podjęły zgodnie z ustaleniami porozumienia z Monterrey w 2002 r.,
- AC. mając na uwadze, że w konsensusie europejskim w sprawie rozwoju uznano równość płci jako cel sam w sobie i zobowiązano UE do wzmocnienia jej podejścia do równości płci we wszystkich dziedzinach współpracy w zakresie rozwoju w UE oraz mając na uwadze, że komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie równości płci i równouprawnienia w kontekście współpracy na rzecz rozwoju (COM(2007)0100) zobowiązuje donatorów UE do zapewnienia skutecznego wdrożenia strategii i praktyk, tak by kobiety faktycznie odczuły ich pozytywne skutki,
- AD. mając na uwadze, że wprowadzenie pokoju na szczeblu lokalnym, krajowym, regionalnym i światowym jest możliwe i nierozdzielnie związane ze wspieraniem pozycji kobiet, ponieważ są one zasadniczym motorem nie tylko życia rodzinnego i kształcenia dzieci, ale także inicjatyw publicznych, rozwiązywania sporów i wspierania trwałego pokoju na wszystkich szczeblach, jak wskazuje ust. 18 ww. deklaracji pekińskiej,
1. wzywa państwa członkowskie i Komisję do wspólnego podejmowania wszelkich starań w celu zapewnienia UE przemawiania jednym głosem, do dostosowywania udzielania pomocy do priorytetów krajów partnerskich oraz do zadbania o lepszą harmonizację, przejrzystość, przewidywalność i zbiorową skuteczność ich działań;
  2. podkreśla, że Komisja będzie musiała utrzymywać integralność programu rozwoju oraz wyraźnie skoncentrować wysiłki na ostatecznym celu likwidacji ubóstwa i kłaść nacisk na skuteczne wdrażanie priorytetowych polityk, zwracając dużą uwagę na wyniki;
  3. podkreśla, że wzrost cen surowców odegrał decydującą rolę w wywołaniu obecnego światowego kryzysu żywniowego, kryzysu, który grozi zredukowaniem do zera wszelkich wysiłków już podjętych w celu poprawy skuteczności pomocy, i zwraca się do Komisji i każdego z państw członkowskich, aby wspierały każdy środek, który może przyczynić się do stabilizacji cen surowców we wszystkich krajach rozwijających się;
  4. wzywa Komisję, aby pomogła włączyć nowych członków w coraz lepiej koordynowane, międzynarodowe podejścia do polityki na rzecz rozwoju i udzielania pomocy przy pomocy odpowiednich mechanizmów, aby współpracowała z nowymi państwami członkowskimi w celu ustalenia, w jaki sposób spełnią one dodatkowe cele UE dotyczące skuteczności pomocy uzgodnione na forum wysokiego szczebla w Paryżu w 2005 r., oraz wzywa Komisję do poszukiwania drogi w kierunku ewentualnych wspólnie programowanych okresów; przypomina w tym względzie, że nowe państwa członkowskie zobowiązały się do osiągnięcia w zakresie ODA celu wynoszącego 0,17 % produktu narodowego brutto do 2010 r. i 0,33 % do 2015 r., gdyż ich przyszły wkład powinien wzmocnić rolę UE w zakresie współpracy na rzecz rozwoju;
  5. przyznaje, że demokratyczne zaangażowanie i nadzór parlamentarny w krajach rozwijających się odgrywają zasadniczą rolę w zapewnieniu skuteczności pomocy, że istnieje potrzeba dostarczenia przez UE parlamentom krajów rozwijających się środków i wsparcia w zakresie rozwoju zdolności w celu zapewnienia im wystarczającej zdolności do zaangażowania się w kontrolę i nadzór nad ich budżetami rządowymi oraz że lepsze informowanie Parlamentu Europejskiego, społeczeństwa obywatelskiego i państw członkowskich o wynikach może pomóc w budowaniu zaufania do programów wspólnotowych, zwiększyć odpowiedzialność i umożliwić bardziej strategiczne formy nadzoru; wzywa w związku z tym Komisję do zaproponowania nowego wskaźnika dla celów monitorowania sprawowanej przez Parlament kontroli;

Czwartek, 22 maja 2008 r.

6. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspólnego zdefiniowania wskaźników wyników, dostosowanych do wskaźników MCR, w szczególności w odniesieniu do pomocy budżetowej, tak aby parlamenty krajowe, władze lokalne oraz lokalne społeczeństwo obywatelskie i Parlament Europejski mogły przedstawić rezultaty wkładu UE;
7. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania, że polityka UE oraz struktura pomocy będą wspierały przyjętą w deklaracji paryskiej zasadę zarządzania wynikami, w szczególności w celu osiągnięcia rezultatów w zakresie MCR, których osiągnięcie zgodnie ze sprawozdaniem w sprawie milenijnych celów rozwoju ONZ z 2007 r. jest najmniej prawdopodobne, takich jak piąte MCR;
8. wzywa Komisję do opracowania matrycy wszystkich instrumentów finansowych, jakie przeznaczyła na prawidłowe zarządzanie, zarówno w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), DCI i strategii UE-Afryka lub środków pieniężnych przyznanych rządowi afrykańskiemu z tytułu prawidłowego zarządzania, w celu zweryfikowania spójności polityki i prawidłowego zarządzania tymi funduszami;
9. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wsparcia stworzenia i stosowania innowacyjnych mechanizmów finansowania mających na celu znaczne przyczynienie się do spełnienia MCR w przewidzianych terminach; podkreśla, że te dodatkowe środki nie mogą zastąpić zobowiązań już podjętych w ramach ODA;
10. popiera wybór Komisji, aby w coraz większym stopniu wykorzystywać wsparcie budżetowe, ale jednocześnie zachęca Komisję do dalszego zbadania wyzwań w zakresie sposobu udzielania pomocy;
11. wzywa państwa członkowskie i ich parlamenty narodowe do wspierania podziału programu pracy, w szczególności zgodnie z postanowieniami wyżej wymienionego kodeksu postępowania w sprawie podziału pracy polityce rozwoju, oraz do opracowywania możliwych do realizacji planów w zakresie sposobu ich wdrażania, by poprawić europejskie wysiłki w zakresie pomocy, jednocześnie gwarantując, że harmonogramem tym będą kierowały kraje partnerskie, a nie sami donatorzy;
12. podkreśla, że podziałem pracy należy kierować na szczeblu krajowym, w oparciu o zasady deklaracji paryskiej i podział ten powinien być skoncentrowany na wynikach oraz prowadzić do efektywnego finansowania wszystkich sektorów w każdym kraju partnerskim;
13. popiera rewizję i rozszerzenie inicjatywy atlasu donorów celem promowania spójniejszego dialogu politycznego między donorami z krajów europejskich;
14. przypomina, że korupcja sprzeniewierza fundusze przeznaczone na rozwój i dlatego jest poważną przeszkodą dla poprawy skuteczności pomocy; wzywa Komisję do poprawy nadzoru przydziału pomocy na rzecz rozwoju i do zachęcania beneficjentów pomocy do ratyfikacji i ścisłego stosowania porozumień międzynarodowych i regionalnych obowiązujących w tej dziedzinie;
15. wzywa Komisję do zapewnienia wzajemnej rozliczalności oraz przejrzystości krajowych systemów zarządzania finansami publicznymi tam, gdzie można mieć pewność, że pomoc zostanie wykorzystana zgodnie z przeznaczeniem, w celu ułatwienia nadzoru i zmniejszenia ubóstwa;
16. wzywa Komisję i Radę do podjęcia konkretnych środków mających na celu walkę z korupcją, między innymi wspierając inicjatywy społeczeństwa obywatelskiego zmierzające do zapewnienia przejrzystości w zakresie wykorzystania pomocy dostarczanej przez UE i zachęcając wszystkie państwa członkowskie i państwa partnerskie do ratyfikowania Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji z 2003 r.;
17. popiera rolę odgrywaną przez Komisję w celu skoordynowania współpracy na rzecz rozwoju między państwami członkowskimi w centrali i w terenie oraz podkreśla wartość dodaną wniesioną przez Komisję w zakresie odgrywania wiodącej roli w dialogu politycznym pomiędzy UE a krajem partnerskim, w oparciu o wspólne wartości UE, takie jak popieranie praw człowieka i równości płci;

Czwartek, 22 maja 2008 r.

18. wzywa Komisję do kontynuowania upraszczania procedur, m.in. procesu udzielania pomocy, do dalszej decentralizacji odpowiedzialności i do zapewnienia delegacjom wystarczających zdolności (w dziedzinie personelu i kwalifikacji) w zakresie kontrolowania i wywierania wpływu, w razie konieczności, na kształt i procedurę zatwierdzania tematycznych i regionalnych linii budżetowych do wypełniania obowiązków; podkreśla znaczenie zapewnienia przyszłej Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych wystarczających zdolności ukierunkowanych na rozwój;
19. wzywa także Komisję do zachęcania do stałego kontaktu i współpracy pomiędzy jej delegacjami i społeczeństwem obywatelskim, a także władzami lokalnymi, w celu uwzględnienia w większym stopniu potrzeb i priorytetów krajów partnerskich oraz promowania w ten sposób lepszego dostosowania pomocy, co stanowi główny cel deklaracji paryskiej;
20. podkreśla potrzebę ulepszenia wytycznych i metodologii monitorowania realizacji deklaracji paryskiej w celu poprawy zbiorowego zrozumienia programu ustalonego na paryskim forum wysokiego szczebla i zapewnienia spójnego gromadzenia informacji na temat wskaźników w najważniejszych krajach otrzymujących pomoc; podkreśla konieczność zagwarantowania, że kraje będące donatorami będą wypełniały swe obietnice w zakresie pomocy i wzywa państwa członkowskie do zapewnienia lepszego dostępu do ich odpowiednich danych w celu ułatwienia większej przejrzystości i wzajemnej rozliczalności w zakresie sprawozdawczości dotyczącej pomocy; w konsekwencji podkreśla potrzebę wprowadzenia stosownych wskaźników oceny pośredniej, której wyniki pozwalają na ponowne dostosowanie lub intensyfikację działań koniecznych do osiągnięcia celów określonych na 2010 r.;
21. podkreśla potrzebę opracowania średniookresowego planu monitorowania w celu analizowania postępu i promowania ukierunkowanych na działanie kroków mających zachęcić do korzystania z monitorowania na szczeblu krajowym, umożliwić synergię między krajowymi i międzynarodowymi działaniami w dziedzinie monitorowania oraz ograniczyć potencjalne powielanie działań związanych z monitorowaniem realizacji zobowiązań UE wynikających z deklaracji paryskiej;
22. wzywa Komisję do zapewnienia większej jasności definicji odnoszących się do alokacji sektorowych ODA), aby poprawić spójność wyników i zmniejszyć koszty transakcji związane z zarządzaniem danymi Komisji i państw członkowskich na szczeblu krajowym; wzywa Komisję, aby zagwarantowała, że nie dojdzie do poszerzenia definicji ODA w celu włączenia pozycji niestanowiących pomocy, takich jak wydatki na cele wojskowe;
23. wzywa Komisję i państwa członkowskie, zgodnie ze zobowiązaniem podjętym podczas szczytu światowego na rzecz rozwoju socjalnego w Kopenhadze w dniach 5-12 marca 1995 r., do dostosowania się do żądania organizacji społeczeństwa obywatelskiego, aby co najmniej 20 % pomocy na rzecz rozwoju było poświęcane na poprawę podstawowych usług publicznych, takich jak edukacja, zdrowie, dostęp do wody i infrastruktury sanitarnej;
24. zachęca członków DAC OECD, który posiada uprawnienia w tym zakresie, do opracowania jak najszybciej definicji współpracy na rzecz rozwoju, która mogłaby definitywnie położyć kres nadużywaniu pomocy z korzyścią dla celów niemających nic wspólnego z rozwojem, gdyż nadużycia te stały się możliwe tylko dzięki bardzo szerokiej obecnej oficjalnej definicji pomocy na rzecz rozwoju;
25. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby całkowicie odeszły od wiązania pomocy, w szczególności pomocy technicznej, pomocy w zakresie żywności i transportu żywności, zgodnie z zaleceniem DAC OECD z 2001 r. dotyczącym krajów uprawnionych w ramach EFR i zgodnie z art. 31 rozporządzenia DCI;
26. wzywa Komisję i państwa członkowskie do stopniowego zaprzestania wykorzystywania uwarunkowań nakierowanych na politykę, zwłaszcza uwarunkowań polityki gospodarczej, do wspierania wzajemnego zrozumienia w sprawach priorytetowych i do wykorzystania swych wpływów, aby przekonać Bank Światowy i Międzynarodowy Fundusz Walutowy do podjęcia działań w kierunku takiego samego przejścia; wzywa w szczególności do tego, aby ze strategii „Pomoc na rzecz handlu” korzystały wszystkie kraje rozwijające się, a nie tylko kraje, które zgodziły się na większą liberalizację swoich rynków, zwłaszcza w kontekście umów o partnerstwie gospodarczym;
27. podkreśla konieczność upublicznienia przez międzynarodowe instytucje finansowe i kraje będące donatorami warunków przyznawania pomocy na rzecz rozwoju, aby umożliwić sprawowanie prawdziwie demokratycznej kontroli przez parlamenty, władze lokalne i podmioty społeczeństwa obywatelskiego;

Czwartek, 22 maja 2008 r.

28. podkreśla potrzebę wypłaty pomocy zgodnie z priorytetami i harmonogramami partnerów oraz zgodnie z krajowymi priorytetami w dziedzinie planowania i rozwoju lub krajowym terminem budżetowania;
29. podkreśla, że lepsza koordynacja między Komisją i państwami członkowskimi powinna opanować problem krajów i sektorów pozbawionych pomocy, i w związku z tym podkreśla znaczenie zaktualizowanego i udoskonalonego atlasu donatorów;
30. podkreśla potrzebę zwiększenia postępu w zakresie osiągania celów MCR dotyczących zdrowia, szczególnie w odniesieniu do niestabilnych sytuacji oraz potrzebę koordynowania prac przez dyrekcje generalne Komisji „ECHO” „Rozwój” poprzez etap pomocy humanitarnej, etap przejściowy i etap rozwoju (łączenie pomocy doraźnej, odbudowy i rozwoju), jak stwierdzono na przykład w konsensusie europejskim w sprawie pomocy humanitarnej ⁽¹⁾;
31. podkreśla potrzebę zintensyfikowania konsultacji Komisji z partnerami ze strony społeczeństwa obywatelskiego w centrali i w terenie, dzięki lepszej organizacji spotkań w sprawie polityki, strategicznego programowania i problematyki skuteczności pomocy, wraz z wymogami dotyczącymi procedur przetargowych, procedur wypłacania pomocy, kontroli finansowej projektów, monitoringu i oceny procesów; wzywa donatorów i partnerów rządowych do zapewnienia pełnego i znaczącego udziału społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych w planowaniu, wdrażaniu, monitorowaniu i ocenie budżetów i programów rozwojowych oraz do wsparcia warunków, które są konieczne do pełnienia ich ról;
32. podkreśla, że włączanie kobiet i ruchów kobiecych w opracowywanie i realizowanie polityki i programów, wdrażanie, monitoring i ocenę powinno być postrzegane jako integralna część zapewnienia rzeczywistego zaangażowania, z uwagi na nieproporcjonalny wpływ ubóstwa na kobiety;
33. podkreśla potrzebę zaangażowania władz lokalnych państw członkowskich i partnerów UE w procesie realizacji celów deklaracji paryskiej, a zwłaszcza we wszystkie etapy opracowywania, wdrażania i oceny polityki rozwoju;
34. przypomina, że członkowie diaspor mogą odgrywać decydującą rolę w poprawie skuteczności pomocy europejskiej i związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do ich większego zaangażowania w opracowywanie i wdrożenie europejskich programów na rzecz rozwoju; podkreśla ponadto, że zaangażowanie obcokrajowców lub osób pochodzenia zagranicznego w partnerstwo pomiędzy UE a ich krajami pochodzenia stanowi znaczącą siłę integracji;
35. uważa, że coraz większa przejrzystość informacji o przepływie pomocy stanowi kluczowy cel dla poprawy skutecznego wykorzystania pomocy i wzajemnej rozliczalności, zapewniający dostarczanie opinii publicznej we właściwym czasie informacji dotyczących wszystkich rodzajów pomocy przyznanej, przydzielonej i wypłaconej, w tym publikowania harmonogramów działań dotyczących poszczególnych krajów, w odniesieniu do zobowiązań w zakresie pomocy i wydatków; uważa, że ujawnianie przez państwa członkowskie i partnerów wszystkich dokumentów związanych z planowaniem, wykonaniem i oceną strategii i projektów pomocowych powinno być automatyczne, aktywne i następować w odpowiednim czasie; ujawnianie to powinno obejmować publikowanie informacji, które umożliwiają udział opinii publicznej w podejmowaniu decyzji, w językach i w formach odpowiednich dla danych zainteresowanych stron;
36. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dokonania postępu w tej dziedzinie poprzez wspieranie utworzenia standardów rachunkowości w zakresie wymogów ujawniania pomocy zewnętrznej oraz poprzez współpracę z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, parlamentami krajowymi, władzami lokalnymi i organizacjami na rzecz ustanowienia dobrej praktyki w dziedzinie rejestrowania przepływów pomocy w budżetach krajowych;
37. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dostosowania pomocy do systemów krajowych poprzez wykorzystanie ogólnego i sektorowego wsparcia budżetowego, które musi być oparte na solidnym planie zmniejszenia ubóstwa, który wzmacnia krajową wzajemną rozliczalność i który musi być powiązany ze wspólnym zobowiązaniem do zmniejszenia ubóstwa i osiągnięcia MCR, do przestrzegania praw człowieka oraz wzmocnienia i poprawy monitoringu, zarządzania finansowego i rozliczalności;

⁽¹⁾ Wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie, Parlamencie Europejskim i Komisji Europejskiej „Konsensus Europejski” w sprawie pomocy humanitarnej podpisane dnia 18 grudnia 2007 r. (Dz.U. C 25 z 30.1.2008, s. 1).

Czwartek, 22 maja 2008 r.

38. podkreśla potrzebę rosnącego i przewidywalnego finansowania ze strony Komisji i państw członkowskich w postaci wieloletnich (3-letnich lub dłuższych) zobowiązań pomocowych, opartych na zrozumiałych i przejrzystych kryteriach, wynikach w zakresie likwidacji ubóstwa, w tym specjalnych wynikach sektorowych, uzgodnionych z krajami partnerskimi, które zostaną zrealizowane w terminie i w przejrzysty sposób, tak żeby umożliwić inwestycje w tworzenie zasobów ludzkich, tak istotnych dla poprawy skuteczności pomocy; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę kontraktowania MCR mającą na celu zapewnienie bardziej przewidywalnej formy długookresowego wsparcia budżetowego; nalega jednakże na to, aby obejmowała ona silne zobowiązanie do osiągnięcia MCR przez kraje partnerskie i na konieczność stałego monitorowania, kładącego nacisk na wyniki; z zadowoleniem przyjmuje umowę dotyczącą MCR jako jeden z możliwych sposobów zwiększenia przewidywalności pomocy;

39. zauważa, że w większości krajów rozwijających się większość MCR nie zostanie osiągnięta do 2015 r.; wzywa państwa członkowskie do przygotowania rocznych harmonogramów prac w celu spełnienia obietnic, jakie złożyły;

40. uznaje, że ustalanie celów jest istotne, aby stopniowo doprowadzić do sytuacji, w której pomoc techniczna w 100 % będzie odpowiadać zapotrzebowaniu i będzie dostosowana do strategii krajowych partnerów;

41. podkreśla, że pomoc techniczna, opracowana w oparciu o potrzeby wyrażone przez kraje będące beneficjentami i organizacje społeczeństwa obywatelskiego, a nie w oparciu o priorytety krajów będących donatorami, powinna umożliwić wzmocnienie jednocześnie zdolności partnerów UE jak i dostosowania na szczeblu lokalnym;

42. zauważa, że reforma pomocy jest tylko jednym z kroków, jakie UE musi podjąć równolegle z zapewnieniem, by jej polityka handlowa, bezpieczeństwa, migracji, rolna, rybołówstwa, energii, środowiska, zmian klimatycznych oraz pozostałe polityki były spójne z celami rozwoju dla dobra krajów rozwijających się, oraz z promowaniem uczciwego międzynarodowego systemu finansów i handlu sprzyjającego rozwojowi; przypomina w tym względzie ust. 35 konsensusu europejskiego w sprawie rozwoju, zgodnie z którym „ważne jest, by polityki nie dotyczące wspierania rozwoju towarzyszyły staraniom krajów rozwijających się w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju”;

43. przypomina zobowiązanie podjęte przez kraje będące sygnatariuszami deklaracji paryskiej, aby przeprowadzić strategiczne oceny środowiskowe na szczeblach sektorowym i krajowym; zwraca się w związku z tym do Komisji, aby dostosowała się to tego celu, by dokonać oceny efektów jej polityki, zwłaszcza w zakresie zmian klimatycznych, pustynnienia i zróżnicowania biologicznego w krajach rozwijających się;

44. podkreśla, że pracy w zakresie skuteczności pomocy powinno towarzyszyć lepsze informowanie obywateli krajów będących donatorami o celach, sposobach wdrażania i adresatach pomocy na rzecz rozwoju;

45. przypomina, że w konsensusie europejskim w sprawie rozwoju uznano równość płci jako cel sam w sobie i w związku z tym obszar ten powinien być kluczową kwestią w zakresie dyskusji na temat skuteczności pomocy;

46. przyznaje, że programy dotyczące ilości i jakości pomocy są ze sobą nierozdzielnie związane i że aby cele pomocy zostały osiągnięte, musi istnieć stałe zobowiązanie do realizacji celów ilościowych uzgodnionych przez wszystkie państwa członkowskie UE; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do ponownego potwierdzenia ich zobowiązań do osiągnięcia wspólnego celu dla ODA, wynoszącego 0,56 % dochodu narodowego brutto w 2010 r. i 0,7 % w 2015 r., aby zwiększyć pomoc i ustalić wieloletnie ambitne harmonogramy prac mające na celu mierzenie stopniowego zwiększenia budżetów pomocowych;

47. podkreśla znaczenie szerokiego uwzględnienia kwestii płci na każdym etapie programowania, wdrażania, monitorowania i oceny;

48. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Komitetowi ds. Pomocy na rzecz Rozwoju OECD oraz parlamentom krajowym państw członkowskich.